

**„ÎNTÂMPARE” SAU PROVIDENȚA
LUI DUMNEZEU ? [Dr. E. Doenges]
„NU VĂ ÎNȘELAȚI, DUMNEZEU NU
SE LASĂ BATJOCORIT.”**

CEL CARE ÎNJURĂ

În martie 1863, într-o duminică
ședeau la cârciuma din Duerrgraben
(Cantonul Berna) mai mulți bărbați și beau
; printre ei era unul pe nume Johannes
Ritter, care se lăuda și chiar a demonstrat
cu fapta, că poate înjura îngrozitor.

Luând în mână o carte de
rugăciuni, a zis :

„Vreau să vă arăt acum, cum se
poate înjura dintr-o carte de rugăciuni.”

Dar în clipa în care a vrut să
deschidă gura ca să rostească groaznicele
înjurături, i-a paralizat limba și a rămas
fără grai. –

ULTIMA DATĂ ÎN BISERICĂ

Într-un sătuc de munte era o nuntă.
După ce cununia și festivitatea din biserică
au luat sfârșit și în timp ce alaiul nupțial
părăsea biserica, mirele, un om necizelat și
fără Dumnezeu, s-a întors pe călcâi, afară,
în fața ușii și a strigat întors spre biserică,
cu voce tare :

„Astăzi am fost pentru ultima dată
aici.”

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 – 12
	18 – 20
JOI	18 – 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

**„Să trăiești în pace, și pacea să fie
cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6**

Ziua nunții a trecut și în dimineața
următoare, devreme, tânărul soț se grăbea
la muncă. – Era miner. Seara voia să se
întoarcă.

Nevasta lui a pregătit mâncarea
pentru ora respectivă, dar el n-a apărut ; a
așteptat, dar el tot n-a venit.

În sfârșit, a văzut o căruță
coborând încet pe uliță și oprind în fața
casei.

Minerii care erau în căruță au
coborât din ea cu grijă un obiect lung.

Tăcuți l-au dus în odaie și au dat la
o parte învelitoarea care-l acoperea.

Femeia privea consternată – era
bărbatul ei, palid și mort.

Se prăvălise o bucată de stâncă și
l-a zdrobit. – Minerul a fost înmormântat a
treia zi și după obiceiul locului, sicriul a
fost dus în biserică, în fața așa-numitului
„altar”.

Patru zile după ce a rostit acea
blasfemie, era, deci, acolo unde nu mai
voia să vină.

[Continuarea în numărul viitor ! Preluare din cartea :
„Întâmplare” sau Providența Lui Dumnezeu ? ! O culegere
de povestiri din viață ! Editat de Dr. E. Doenges,
Darmstadt ! Editura : Frații Doenges din Dillenburg !
Tipografia: A. Richter, Dillenburg]

**„Nu vă înșelați : „Dumnezeu nu Se lasă
să fie batjocorit.” Ce seamănă omul,
aceea va și secera”. [Galateni 6 : 7]**

ANUL XI, NR. 514 / 14 SEPTEMBRIE 2025 www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

Tablou : Parable of the Sower (1557) Pieter Bruegel the Elder

- Aproape mântuit (I)
- Cel care înjură
- Ultima dată în Biserică
- Proverbe persane
- Cum pot fi mântuit ?
- Robert Moffat

**„Isus a văzut că a răspuns
cu pricepere și i-a zis : „Tu
nu ești departe de Împărăția
lui Dumnezeu.” Și nimeni
nu îndrăznește să-I mai pună
întrebări”. [MARCU 12 : 34]**

Editorial. Aproape mântuit (I)

„Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin !” (Faptele Apostolilor
26 : 28)

Era actriță, tânără și frumoasă și avea capul plin de ambiție, căci voia să
devină regină pe scena care semnifică lumea.

Despre dragostea lui Dumnezeu care s-a arătat în Isus, nu știa nimic, propria ei
ruină păcătoasă n-o vedea.

Că oamenii erau răi și egoiști, văzuse ; dar credea că teatrul ar fi o instituție
unde oamenii care stăteau în fața cortinei, vor fi făcuți mai buni și mai nobili, iar cât
privește ceea ce făceau oamenii în culise, n-ar fi contat chiar așa de mult.

Desigur, fericită nu era ! A auzit multe în jurul ei despre invidie, înșelăciune și
josnicie ; dar dacă tot era la mijloc, ea oricum credea că aceasta era profesia ei, iar ea
personal doar nu voia să fie rea.

Apoi, într-o zi a fost invitată cu dragoste cordială, să vină într-o adunare unde
era propovăduită vestea bună a păcii, cuvântul despre dragostea lui Dumnezeu și a
venit. Era cuvântul despre bunul Păstor, care caută cu dragoste neconținută oaia
pierdută ce rătăcea prin pustie, iar Duhul lui Dumnezeu a lăsat să cadă razele de
lumină ale acestei dragoste în inima ei.

Domnul a bătut la ușă și i-a spus că ar avea pentru viața ei o cale de
binecuvântare și gânduri de pace.

Atunci, când mesagerul lui Dumnezeu vorbea despre dragostea care a luat pe
umăr oița sângerândă, rănită și rătăcită, pentru a o duce de acolo peste stânci și
prăpăstii, afară din noapte și din primejdie, din spini și măcăciuni, din întuneric la
lumină, înspre casa Tatălui – atunci a înțeles că ea era oița, că dragostea lui Dumnezeu
întindea în ceasul acesta mâna după ea, pentru a o apuca. [Continuare pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

Atunci lacrimi mari au curs din ochii ei negri și inima ei voia să se deschidă pentru dragostea lui Dumnezeu.

Ea simțea că aici i se oferea altceva, ceva mai bun decât câteva buchete de flori care se ofilesc repede, de la admiratorii de la teatru, decât aplauzele care se sting repede și chemările la rampă ale publicului.

Ce contrast între dragostea lui Dumnezeu în Hristos, care acum îi era aproape, și amăgirea lumii, care o înconjură în rest !

Da, știa foarte bine că a fost chemată și chiar voia să vină, căci dorea să fie fericită, iar până acum fusese nefericită.

A înțeles de asemenea, că ar trebui să vină imediat și s-a grăbit să-i scrie directorului teatrului, că nu-și va mai juca rolul decât în seara aceasta, ca el să nu ajungă în impas, dar apoi nu va mai juca.

Dar vai, lipsea ceva : ea nu și-a recunoscut inima păcătoasă, nu s-a osândit înaintea lui Dumnezeu ca o păcătoasă pierdută.

Voia să fie fericită cu Isus și știa că nicăieri nu va putea fi fericită – dar că a fost numai har și îndurare, n-a înțeles.

De aceea nici n-a apucat puterea sângelui lui Isus, singurul prin care un om pierdut poate să apuce harul și pacea.

Nu este destul să devii fericit când vii la Isus. Trebuie să vii ca un pierdut, care strigă după iertare și har.

Numai cine își lasă viața spălată de toată vina cu sângele lui Isus, găsește pace în rânile Lui.

Acolo unde nu se ia în seamă lucrul acesta, nu se ajunge la o întoarcere reală, puterea lumii și a păcatului n-a fost zdrobită.

Așa și aici.

Câteva zile a rămas departe de teatru, apoi a văzut într-o vitrină propria ei fotografie în costumul de teatru și a citit în ziar recunoașterea publică a talentului ei.

Aceste capcane le-a aruncat satan peste inima ei, dragostea lui Isus a pălit în fața ochilor ei.

Ea s-a lăsat trasă înapoi, acolo de unde a vrut să fugă ; au mai trecut câteva zile, apoi a fost la vechiul ei loc. Fusese aproape convertită, aproape mântuită.

Acum știa cine este Isus, ce este dragostea lui Dumnezeu, - cu toate acestea nu era convertită, nu era mântuită.

Responsabilitatea ei era mare, vina ei era sporită. Era mai nefericită ca înainte, căci acum știa că a fost amăgită și se amăgea singură.

Ea trebuia să-și adoarmă conștiința, pentru a merge mai departe pe drumul pe care mergea.

Dumnezeul cel veșnic o chemase, Isus a vrut s-o apuce și s-o tragă la inima Lui, iar îngerii din cer voiau să intoneze cântări de veselie și de bucurie pentru mântuirea ei, cerul trebuia să strige de bucurie și inima ei să se veselească – aceasta fusese în realitate voința harului lui Dumnezeu ...

[Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui* I V I Georg von Viebahn, BERLIN I 1900 I Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate I Ackerstrasse 142]

CUGETĂRI PERSANE DESTIN (II)

- Unul moare în pustiu de sete, altul se înecă în apă. NEZAMI
- Când se îndreaptă moartea spre vânat și vânatul se îndreaptă spre vânător. GAMI
- Oare tu nu vezi că pe fața mării plutește stârvul, iar în abisul ei se odihnește perla ? GHABUS-NAME, *Introducere*.
[Din *Cugetări persane*, Albatros, București, 1983]

Lumini peste veacuri I Volumul II [Petru Popovici] CAPITOLUL 12 ROBERT MOFFAT

Odată, se afla la poala unui munte, unde era vegetație luxuriantă. Cumva, fără să-și dea seama, a tușit și imediat s-a văzut înconjurat de maimuțe, unele uriașe, care se apropiu de el.

N-a îndrăznit să tragă în vreuna căci se temea că are să fie rupt în bucăți. Doar încetișor cu vârful armei și-a făcut loc și a plecat dintre ele.

Într-o seară, fiind fără experiență, au poposit lângă un vad cu apă. N-a știut că acolo vin fiarele sălbatice noaptea să se adape.

Toată noaptea a stat cu arma în mână căci lătrau șacalii, urlau hienele și răcneau leii, care veneau până aproape de ei. A fost o noapte de groază, fără somn, dar a învățat o lecție.

Când a ajuns mai în nord, el a constatat că aici pământul e fertil și că s-ar putea face agricultură. S-a gândit să-i propună lui Africaner să se mute cu tot tribul acolo.

Primind vestea că îi vine mireasa la Cape Town, s-a întors la Africaner și l-a luat cu el. În Cape Town s-a dus cu Africaner la guvernator.

Acesta a rămas uluit. Nu-i venea să creadă că Africaner s-a pocăit. Apoi a exclamat : „*Aceasta e a opta minune a lumii*”.

În decembrie 1819, Maria Smith a sosit la Cape Town. Ea avea doi frați misionari.

Când Moffat era încă în Anglia i-a cerut mâna, dar părinții fetei nu s-au învoit. După ce au aflat însă de lucrarea lui, le-a dat îngăduința să se căsătorească

și pe 27 decembrie 1819, au avut nunta.

Apoi au plecat la Luttakoo, la poporul beciuan, de unde venise la Cape Town ca s-o ia pe Maria.

Viața în cort nu a fost ușoară pentru Maria. În Anglia, părinții ei aveau o casă-castel cu o grădină excelentă la care fusese angajat Moffat pentru o vreme.

Atunci s-au cunoscut și a cerut-o în căsătorie. Acum, aici avea să trăiască într-o colibă, unde în fiecare săptămână trebuia să muruie vatra cu balebă de vacă, pentru ca să nu se facă praf și să omoare purecii, care erau o pacoste pe oamenii albi.

Apoi a fost neobișnuită cu violența furtunilor tropicale. Odată, un trăsnet a lovit vârful colibeii lor de alimente, a trecut prin acoperiș și a topit pietrele de jos. Cu vremea s-a aclimatizat cu toate acestea.

În anul următor, au avut o fetiță, pe Maria, care mai târziu a devenit soția lui Dr. David Livingstone.

În 1825, s-au mutat la Kuruman unde și-au stabilit o nouă reședință a misiunii. Localitatea era lângă râul cu același nume. De aici, Moffat și-a desfășurat cea mai mare activitate misionară ... [Continuarea va fi în numărul viitor]

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA? CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „ ... *darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. [Romani 6 : 23]

**„Doamne Isuse,
vino te rog și în viața mea !”**
[Continuare pe pagina 4]